

“Mana Bezvainīgā Sirds triumfēs”

Miera Karalienes Atbalsis

Oktobris 2010

“Medjugorjes Dievmātes centrs”, redakcija: Viļāni, Kultūras lauk. 15,
LV-4650 Tel. (+371)28336385, e-pasts: atbalsis@inbox.lv

071 (211)

Dievmātes vēstījums 2010.gada 25.septembrī

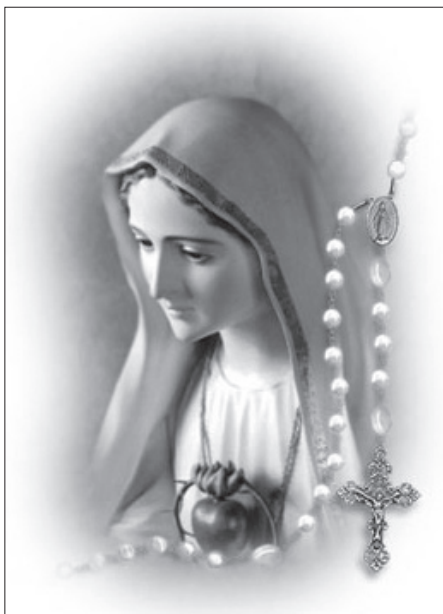
„Mīlie bērni! Šodien es esmu ar jums un svētīju jūs ar savu mātišķo miera svētību, un mudinu jūs vēl vairāk izdzīvot savu ticības dzīvi, jo jūs vēl joprojām esat vāji un neesat pazemīgi. Es aicinu jūs, bērniņi, mazāk runāt un vairāk darīt savas personīgās atgriešanās labā, lai jūsu liecība būtu auglīga. Un jūsu dzīve lai ir nepārtraukta lūgšana. Pateicos, ka atsaucāties manam aicinājumam.”

Dzīve kā lūgšana

Jaunava Marija **svētī mūs visus un mudina mūs vēl vairāk izdzīvot savu ticības dzīvi, jo mēs vēl joprojām esam vāji un neesam pazemīgi.** Te nav runa par to, lai vairāk darbotos, bet par to, lai stiprinātu ticības dzīvi, kura ar tik lielām grūtībām attīstās kā pundurkociņi, kas ir mūsu dvēseles, kurām trūkst pazemības.

„Ņemiet manu jūgu uz sevis un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un pazemīgu sirdi; un jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm,” saka Jēzus (Mt 11:29). Un vēl Jaunavas Marijas vārdi: „Atveriet savas sirdis un upurējiet savu dzīvi Jēzum, lai Viņš attīra jūsu sirdis un stiprina jūsu ticībā” (23.05.1985.) un „Kad jūs esat tālu no Dieva, jūs nevarat saņemt žēlastības, tādēļ ka nelūdzat tās stiprā ticībā. Es katru dienu lūdzu par jums un ilgojos, lai jūs aizvien vairāk piederētu Dievam, bet nespēju, jo jūs to negribat. Tādēļ, mīlie bērni, ielieciet savu dzīvi Dieva rokās” (25.01.1988.).

Neskatoties uz to, ka Dievmāte jau tik sen ir teikusi šo aicinājumu, bet vēl šodien tāpat kā toreiz mums jādzird vēlreiz šis pats aizrādījums, tie paši pamudinājumi. Daudz vieglāk ir vārdu saprast, nekā īstenot, vieglāk ir kaut ko pasacīt, nekā īstenot dzīvē, par ko Dievmāte atkal mūs uzrunā savā vēstījumā. **Es aicinu jūs, bērniņi, mazāk runāt un vairāk darīt savas personīgās atgriešanās labā, lai jūsu liecība būtu auglīga.** „Esiet stipri Dievā! Es ilgojos, lai caur jums pasaule iepazītu Dieva prieku. Ar savu dzīvi dodiet

liecību par Dieva prieku, neuztraucieties un nebaidieties. Dievs palīdzēs jums un parādīs ceļu” (25.05.1988.).

Šīs lietas mums patiesi ir pieejamas, bet tās īstenot iespējams nevis pateicoties cilvēku talantiem, bet gan Dieva dāvanai, pateicoties mūsu Pestītāja Jēzus Kristus nāvei, ciešanām un augšāmcelšanās spēkam. Mūsu galvenais uzdevums ir šo atgriešanās iespēju vai nu pieņemt, vai noraidīt. Un tas nozīmē izdzīvot kopā ar Mariju un Jēzu savu atdošanos Dievam Tēvam: „Lūk, es esmu Kunga kalpone, lai man notiek pēc Tāva vārda” (Lk 1:38), saka Jaunava Marija, un „Lūk, es esmu, lai pildītu Dieva gribu” (Ebr 10:7-9).

Šie vārdi patiesi nozīmē, ka tie nav izzuduši no Dieva gribas, nav palikuši bezdarbīgi; šie vārdi nozīmē, ka mums savā sirdī jāpieņem un jāizdzīvo Dieva atpestīšanas plāns mūsu dzīvē. Kad darām šo izvēli, tas nenozīmē, ka mēs kaut ko zaudējam, ka mums kaut kas tiktu atņemts. Paklausīt Dieva gribai nozīmē atrast savu patieso Dieva bērnu cieņu, un tas ir kaut kas pārāks par visu, kas vien cilvēkam ar saviem spēkiem ir iespējams. Tā ir liecība, uz kādu mūs aicina Jaunava Marija. Ja mūsu dzīvē ir vieta Jēzum, tad tur būs vieta arī Svētā Gara atdzīvinošajai darbībai. Un tad mūsu dzīve jau kļūs kā **auglīga liecība** un nebūs nepieciešamības, lai mēs pūlētos pasniegt cilvēkiem kādus

Dievmātes vēstījums Mirjanai 2010.gada 2.oktobrī

„Mīlie bērni! Šodien es jūs aicinu uz pazemību, mani bērni, uz pazemīgu veltīšanos. Jūsu sirdīm ir jābūt taisnīgām. Lai jūsu krusts ir līdzeklis cīņā pret šā laika grēkiem. Jūsu ierocis lai ir pacietība un nebeidzama mīlestība – mīlestība, kas pazīst gaidīšanu un kura jūs darīs spējīgus atpazīt Dieva zīmes – lai jūsu dzīve caur pazemīgu mīlestību var parādīt patiesību visiem tiem, kuri to meklē dzīves tumsā. Mani bērni, mani apustuļi, palīdziet man atvērt ceļus pie mana Dēla. Atkal no jauna es aicinu jūs lūgties par jūsu priesteriem. Kopā ar viņiem es triumfēšu. Pateicos jums.”

apgalvojumus un pierādījumus, nebūs vajadzības pūlēties, meklējot pārliecinošus runas vārdus ar bērna un zīdaiņa muti (sal. Ps 8:3), mēs runāsim ar prieka pilnu acu skatienu, ar mieru, ar prieku, ar mīlestību, kādu katrs Dieva bērns nes pasaulei. Un tas taču nozīmē tieši to, uz ko Jēzus mūs aicina, lai mēs būtu kā bērni.

Un nekas mūs netraucē to darīt, ir vajadzīga tikai mūsu brīvās gribas izvēle. Es, tu, ikviens no mums var atbrīvoties no sava grēka, un pat ja būtu izdarīts vissmagākais noziegums, es vienmēr saglabāšu to pašu palāvību, jo manas vainas ir tikai kā ūdens pilieni, kas iekrīt degošā ugunskurā, saka Terēze no Bērna Jēzus. Lai nekas mūs nespēj aizkavēt, kad mēs gribam skriet pie Debesu Tēva, lai Viņu satiktu. Mūsu dzīve gan nebūs vieglāka par citu dzīvi, bet tā būs balstīta uz Kādu, kas ir mūsu iekšienē. Mēs nebūsim atbrīvoti no sāpēm, no noguruma, no pretestībām, bet mūs iepriecinās Tas, kas nes mūsu krustu. Mūsu dzīve nesastāvēs vairs no tukšām dienām, kuras aizrit, un no samudžinātu notikumu ķēdes, bet mūsu dzīvē būs kāds īpašs notikums: mūsu dzīve būs **nepārtraukta lūgšana**, kas plūst mūsu sirdspukstu ritmā, tikpat vienkārši un dabiski kā mūsu elpošana – neatkarīgi no tā, vai mēs esam nomodā, vai gulām.

Miers un prieks jums Jēzū un Marijā.

Nuccio Quattrocchi

Medžugorje... nākamais solis pēc Fatimas?

Kardināls Bertone, Vatikāna Valsts sekretārs, pavadīja pāvestu Benediktu XVI vizītē uz Apvienoto Karalisti. Kā pāvesta pārstāvis kardināls Bertone 2007. gadā apmeklēja Fatimas svētvietu tās 90 gadu jubilejas svinībās. Savā runā Svētās Trīsvienības baznīcā 14.oktobra svētdienā kardināls par bērniem vizionāriem teica:

„Marijas valoda bija vienkārša un piemērota bērniem, bet tā bija tālu no pārsaldinātības un pasaku valodas. Patiešām Viņa iepazīstināja bērnus ar dzīves dramatismu reālistiskā valodā, Viņa lūdza tos sadarboties un, kad Jacintā, Franciskā un Lūcijā Jaunava Marija atrada dāsnu atvērtību, Viņa atklāja bērniem: „Lūk, jums būs daudz jācieš, bet Dieva žēlastība būs jūsu mierinājums” (pirmā parādīšanās 1917.gada 13.maijā).

Jaunava izvēlas nevainīgus bērnus kā īpašus līdzdarītājus, lai ar lūgšanas un gandarīšanas, upura un ciešanu ieročiem sakautu briesmīgo grēka spītālību, kas ir pārņēmusi cilvēci. Kādēļ Viņa to tā dara? Varbūt tādēļ, ka tas atbilst Dieva metodei, kurš – „kas nespēcīgs pasaulē, to ir izredzējis,... lai iznīcinātu to, kas ir kas” (1 Kor 1: 27-28).

..90 gadus pēc parādīšanās Fatima vēl joprojām ir mierinošas cerības stūrakmens, bet arī spēcīga prasība pēc atgriešanās. Gaisma, ko ganu bērnu acīs iededza Dievmāte un kas pilnībā atklāja sevi tik daudziem 13.oktobra Saules brīnumā, pierāda, ka Dieva žēlastība ir stiprāka par grēku un nāvi.

Marija aicina ikvienu atgriezties un nožēlot, Viņa vēlas vienkāršas sirdis, kas dāsnī pieņem aicinājumu lūgties un ciest par pasaules grēkiem, par grēcīnīku atgriešanos un dvēseļu glābšanu.

Dievmāte gaida atsaucību no visiem saviem bērniem! Dārgie brāļi un māsas, pieņemsim Viņas aicinājumu un paliksim uzticīgi kristieša aicinājumam. Upurēsim kvēlas lūgšanas katru dienu, īpaši svētā Rožukroņa lūgšanu, tāpat

arī mūsu ciešanas par grēku piedošanu un par mieru pasaulē. Apzināsimies sevi kā Dievmātes mazos un pazemīgos bērnus, kas ilgojas dzīvot, slavējot un godinot Svēto Trīsvienību, kurai ir veltīta arī šī baznīca. Amen!”

Šajā īsajā uzrunā mēs redzam, ka Vatikāna pārstāvis apzinās:

- 1) Marijas vēstījumu vienkāršību,
- 2) ka vizionāri cietīs, bet saņems Dieva žēlastības,
- 3) ka vājie ir izvēlēti, lai pazemotu stipros,
- 4) gaismu, ko nes Marija,
- 5) Saules brīnumu (kas tiek apliecināts arī Medžugorjē),
- 6) aicinājumu nožēlot un atgriezties,
- 7) Rožukroņa lūgšanas svarīgumu,
- 8) ka mēs esam Dievmātes bērni un
- 9) ka Marija gaida no saviem bērniem atbildi.

Vai tam visam nav liekama vienādības zīme ar to, kas notiek Medžugorjē?

Pāvests Jānis Pāvils II reiz teica: „Medžugorje ir Fatimas notikumu turpinājums un piepildījums!” Kardināla Bertones komentāri ir kā atbalss šim pāvesta apstiprinājumam.

*No crownofstars.blogspot.com
17.09.2010.*

Godrības Zeme

”Redzi, līgavainis nāk! Izejiet viņam pretī,” atskanēja balss pusnakts tumsā un jaunavas piecēlās, lai dotos pie viņa. Viņām līdzī bija lukturi, pildīti ar eļļu, lai nebūtu bailes tumsā. Tā ir aina, ko mēs labi zinām. Jēzus stāsta līdzību, kas minēta Mateja evaņģēlijā (Mt 25:1-13). Prieicīga aina, jo jaunavas bija gudri iegādājušās eļļu gaismai viņu mīlestības ceļā: cerības eļļu nešaubīgā ticībā, ka līgavainis nāks. Kamēr citas, mazāk uzmanīgas, varbūt slinkas vai apjukušas, bet nepatīcas, nebija padomājušas par eļļu saviem lukturiem, iespējams, uzskatot par pašsaprotamu, ka viņu draudzenes varētu padomāt par viņām ...

Lāsi pa lāsei, jau gandrīz trīsdesmit gadus, Marija Medžugorjē dāvā mums žēlastības un ticības eļļu: „Mīlie bērni, šodien es aicinu jūs kopā ar mani sākt veidot Debesu Valstību savās sirdīs, lai jūs varētu aizmirst to, kas ir jūsu, un – mana Dēla piemēra vadīti – domātu par to, kas ir no Dieva un ko Viņš vēlas no jums. Neļaujiet sātānam pavērt zemes laimes ceļus, ceļus, kuros nav mana Dēla. Mani bērni, tie ir nepatīsi un ilgst

īsu brīdi. Mans Dēls ir, un es piedāvāju jums mūžīgu laimi un mieru, un vienotību ar manu Dēlu, ar Dievu; es piedāvāju jums Dieva Valstību,” teica Dievmāte Mirjanai šogad 2.augustā. Valstības, kas nāks, daudz gadu gaidīšana kopā ar Mariju – tie ir gadi, kuros ir jāapgādājas ar labām žēlastības rezervēm caur uzticīgu un gudru vigiliju: „Lūdzieties par mieru, lai pēc iespējas drīzāk pasaulē iestātos mīlestības un miera ēra, uz kuru mana sirds ar nepacietību gaida” (25.06.1995). „Es vēlos atjaunot lūgšanu kopā ar jums, lai atnāktu jaunais laiks... pavasara laiks” (25.10.2000). To mūsu Māte ir teikusi iepriekš.

Kur mēs esam šodien? Mums tikai jāpalūkojas visapkārt un jāpalasa laikrakstus. Tā ir gaidīšanas nakts. Līgavainis nāks, par to nešaubīsimies. Bet kamēr gaidām, ieliesim savas sirds lampās kvēlas lūgšanas, lai izprastu, kā izgaismot tumsu, kas ir pārņēmusi pasauli un to piepildījusi ar savām ēnām. Krāsim žēlastības, ko Dievmāte dāvā ar savu piemēru, ar saviem vārdiem, ar savu dzīvo un dzīvību dāvājošo klātbūtni. Mums sevī būs gaisma iet un satikt Jēzu, kurš nāk, **lai pakļautu visas lietas sev.**

Viens no vizionāriem atklātajiem noslēpumiem runā par redzamu un nezūdošu zīmi, kas parādīsies Medžugorjē un paliks uz mūžiem. Bet „tad būs par vēlu” tiem, kas nepieņēma aicinājumu atgriezties, tā brīdina Marija. Viņi nevarēs piedalīties kāzu mielastā. Līdzīgi kā nesaprātīgās jaunavas līdzībā, kuras palika bez ticības eļļas: kamēr daži gaida, lai viss būtu pēc cilvēku varas norādījumiem, pirms izlemj pilnībā atdot sevi Marijai un Viņas pestīšanas plānam, laiks iet un pastāv risks, ka durvis tiks noslēgtas. „Kungs, Kungs, atver mums!”, jaunavas raudāja. Bet Jēzus atbildēja: „Patiesi es jums saku, es jūs nepazīstu!”

Ir nepieciešama izlēmība ticībā, radošs prāts un bieži sāpes, nespējot mainīt savu sirdi. Tas prasa pūles, atklātību un lielu daudzumu labas gribas.

Mēs ne vienmēr esam gatavi būt pilnībā iesaistīti un tādēļ atliekam savu „jā” vai gaidām, lai pūles pieliek citi. „Esiet nomodā, jo jūs nezināt ne dienu, ne stundu”, Jēzus nobeidz līdzību.

Bet ir vēl cits aicinājums tiem, kuri daudzus gadus ir izdzīvojuši Marijas vēstījumus ar mīlestību, paturot savas sirds lampas gaiši degot: pirms viņi ieiet caur durvīm un tās tiek noslēgtas, viņi var atvērt savas rokas krustā un nosprostot durvis, lai šī pāreja var palikt atvērta

tiem, kas kavējas; kuri tomēr par spīti visam vēlas ienākt. Pieņemt un palikt uz krusta ar dāsnumu un drosmi sirdīs, lai iegūtu citi, ir liela tuvākmīlestība. Ja to izdodas piedzīvot vienībā ar citiem, cilvēki kļūst stiprāki un nesalaužami, un tad Valstības durvis paliks plaši atvērtas, lai visa cilvēce varētu šķērsot šo sliekšni un būt glābta.

Stefania Consoli

Miers, kuru meklēju

Augustā kopā ar daudziem citiem jauniešiem es ierados Medžugorjē uz Jauniešu dienām. Mūsu bija tik daudz! Desmitiem tūkstošu to dzirdēja sakām... Bet ne jau skaits padara šo notikumu, kas jau notiek vairāk nekā 20 gadus, tik vērtīgu. Vērtība ir tikšanās ar Mariju, kura kā vienmēr atrod veidu, lai satiktu mūs personīgi, vienu pēc otra, mūsu siržu noslēpumā.

Jau kādu laiku biju pazaudējusi miera sajūtu. Manas dzīves tik daudzās lietas šķita mani nesam pavisam pretējā virzienā. Lai ko es vēlētos, likās, ka visas durvis ir slēgtas, es biju tik aizņemta, nogurums auga, bet rādījās, ka vienīgais, ko varu satvert, ir tukšs gaiss!

Pasaulē mēs sevī cīnāmies ar kārdinājumu sajūties zaudējušam, iekrist pilnīgā depresijā un kurnēt un meklējam jebko, kas mākslīgā veidā nodarbinātu prātu un paslēptu problēmas būtību... bet vakarā pirms gulētiešanas jūs aizverat acis un visas raizes atgriežas kā rēgi un aiznes to, kas jums patiešām ir vajadzīgs – mieru! Tieši tādēļ es pieņemu Marijas aicinājumu doties uz Jauniešu dienām, jo Viņa ir Miera Karaliene!

Medžugorjē es ierados kopā ar draugiem, kuri arī meklēja atbildes uz savas dzīves jautājumiem. Mēs kopīgi piedalījāmies Jauniešu dienu programmā. Liecības bija interesantas, dziesmas bija prieka pilnas, bet tikai vakara Adorācijas deva mums visiem to, ko mēs meklējam – dzīvo Jēzu Kristu, kas mīl personīgi mūs katru maigi un pilnīgi, kurš piedāvā doties tādā ceļā, kuru savā dzīvē pat iedomāties nav iespējams, kurš mierina, kurš iedrošina pieņemt un izdzīvot sāpes, lai katrs nobriestu un izaugtu...

Nakts tumsa dāvā intimitāti, sirds uzrunā sirdi. Mūzika, dziesmu vārdi palīdz sajūst miera atmosfēru. Jā, tieši miera... To, ko es patiešām meklēju Medžugorjē. Es to atradu Adorācijas klusumā, nevis troksnī, es atradu to savā sirdī, iznirstot no raizēm, ar kurām sirds bija tik pilna pirms aizbraukšanas uz Medžugorji. Es

atradu mieru Jēzū, kurš mani gaidīja manā sirdī...

Miers mani nepameta, es to aiznesu mājās kopā ar Kristu, kurš turpina to man dāvat katru dienu, ja vien ļauju Viņam būt dzīvam, klātesošam manā sirdī.

Tas ir mans pienākums – glabāt to, jo pavisam drīz agresīvā pasaule darīs visu, lai es šo mieru pazaudētu. Bet man ir jāiemācās savā sirdī izveidot vietu – Adorācijas vietu, kurā es varu adorēt Jēzu „garā un patiesībā”, un tad neviens un nekas man neatņems šo mieru. Un tad es patiesi būšu meita, kas ir uzmanīga un atbildīga par Miera Karalienes dāvanu!

Elisabetta Parente

Svētīgs, kas nāk Kunga vārdā...

Pāvests Benedikts XVI ieradās vizītē Anglijā, lai 19.septembrī Birmingemā (Skotijā) piedalītos kardināla Džona Henrija Nūmena beatifikācijā. Viņš atzinīgi novērtēja Apvienotās Karalistes dziļās kristīgās saknes.

Uzrunājot Skotijas jauniešus Bel-lahjūstonas parkā Glazgovā, pāvests teica: „Es aicinu jūs dzīvot tādu dzīvi, kas būtu Kunga vērta un jūsu vērta. Katru dienu jūs saskaraties ar tik daudziem kārdinājumiem – narkotikas, nauda, sekss, pornogrāfija, alkohols – un pasaule vilina, ka tas viss jums nesīs laimi, tomēr tas tā nav, šīs lietas grauj un iznīcina.

Ir tikai viena lieta, kas ir vērta – Jēzus Kristus mīlestība personīgi uz katru no jums. Meklējiet Viņu, pazīstiet un mīliet Viņu, un Viņš atbrīvos jūs no verdzības, ko nes mirgojošā, bet pilnīgi nedabiskā šīsdienas sabiedrības piedāvātā eksistence. Atmetiet visu, kam nav vērtības, un iepazīstiet savu cieņu, jo jūs esat Dieva bērni.

Šodienas Evaņģēlijā Jēzus mudina lūgties par paaicinājumiem: es lūdzos par to, lai daudzi no jums iepazīst un iemīl Jēzu Kristu, un caur šo satikšanos ar Viņu lai jūs vēltītu sevi pilnīgi Dievam, īpaši tie, kas būs aicināti uz priesterību un konsekrēto dzīvi.

Lūk, izaicinājums, ko Kungs jums šodien dāvā: Baznīca tagad pieder jums!

Gavēnis mums dāvā lielisku barību

Garajos ziemas mēnešos šķiet, ka augiem nekas nav vajadzīgs. Viss ir nekustīgs, dzīvības sulas apstājušās un var pat šķist, ka augi un koki ir miruši. Bet patiesībā dzīvība ir vērsta uz iekšieni, lai pasargātu sevi no ziemas barguma un arī lai sagatavotos jaunam plaukumam, jaunām krāsām un smaržām. Tādēļ šis laiks ir labākais laiks, lai atjaunotos un atkal no jauna dāvētu sevi. Retu reizi tie uzsūc nedaudz ūdens, bet kopumā ņemot – augi „ietur gavēni”.

Arī mēs gavēni varam uztvert līdzīgi. Gavēņa ideja ļoti bieži asociējas ar upuri, gandarīšanu, izpirkumu: „„Atgriezieties pie manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un vaidiem!” saka Kungs. Saplosiet savas sirdis, ne savas drēbes, un atgriezieties pie Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcietīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba Sirds un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ” (Joel 2:12-13), kā mēs dzirdam lasījumā visās baznīcās pirmajā Lielā gavēņa dienā. Bet mums personīgi ir jāpie-dzīvo šo praksi darbībā, lai saprastu, ka kristīgais gavēnis ietver sevī pilnīgi citu vērtību, arī trešdienās un piektdienās.

Atgriezīsimies pie augiem, lai atklātu, ka viņu gavēņa laiks – iztiekot pat bez visnepieciešamākās barības – ne tikai neizraisa nāvi, bet gan nostiprina tos, lai pavasarī ļautu sev uzplaukt viskrāšņāk. Tā gavēņa laiks rāda *tukšumu*, tomēr saistībā ar izpratni par *pilnumu*; neesamība, kas ļauj apjaust *klātbūtni*...

Mana barība ir darīt Tēva gribu

Visiespaidīgāko piemēru gavēnim, kas tiek izdzīvots kā gatavošanās vēl intensīvākai darbībai, dāvā pats Jēzus. Gatavojoties savai publiskajai darbībai, Viņš uz 40 dienām devās tuksnesī bez pārtikas. Klusumā un lūgšanā Viņš sevī atbrīvoja vietu, lai satiktu Tēvu un pilnībā uzklausītu Viņa gribu, kas jāpasludina cilvēkiem.

Tā arī ir īstā gavēņa jēga, uz ko mēs esam aicināti: atbrīvot sevī vietu Dievam, satikt Viņu ar lielāku brīvību un izprast Viņa domu, kas jāīsteno dzīvē.

Apustuļu darbi stāsta, ka ticīgie, pirms izlēma ko svarīgu, gavēja (sal. Apd 13:4; 14:23), kas liek mums domāt, ka gavēņa nozīme ir novērst mūsu domas no pasaules lietām, lai pievērstos Dievam.

Marija – Māte, kas ļauj saviem bērniem gavēt

Mēs labi zinām, ka Medžugorjē Dievmāte aicina mūs gavēt, un tas ir Viņas aicinājuma viens no būtiskākajiem pamatiem, akmens, uz kura celt mūsu garīgo dzīvi. Bet mums ir jābūt uzmanīgiem, jo gavēnis ir tikai līdzeklis, tā vēl nav dzīve ar Dievu, uz ko mēs esam aicināti! Ir par maz apstāties pie līdzekļiem, kas palīdz mums sastapt Kungu, un tad neiet līdz galam, lai ieietu pilnīgā vienotībā ar Dievu! Patiešām, tie ir maldi – piekopt reliģisku praksi, bet neieiet Dieva, kas mums dāvā sevi pilnībā un nepārtraukti, noslēpumā. Galu galā gavēnis var pārvērsties par sirdsapziņas aplūsināšanas līdzekli, kas ieguldo mums, ka viss ir kārtībā, ja vien mēs izpildām rituālos pienākumus, ko paredz mūsu reliģiskās tradīcijas. Ja tas tā ir, tad mēs vēl joprojām barojamies no farizeju maizes...

Pie galda ar svētajiem

Gavēnis, ko praktizēja svētie gadsimtu gaitā, un gavēnis, ko dāvā šodien Dievmāte, ir divas dažādas lietas. Tas, ko mums dod Dievmāte, ir ārkārtīgi spēcīgs garīgais ierocis, kas palīdz mums atbrīvot sevi no materiālo lietu atkarības, lai cik tās būtu svarīgas. Ja mēs savu iekšējo tukšumu piepildām ar ēšanu un dzeršanu, kas tikai palielina apetīti, ja mēs piepildām savu galvu ar tēliem, skaņām, televīziju un internetu, lai nomāktu apziņu par iekšējo tuksnesi, par tām garīgajām naktīm, kas nepieciešamas, lai šķīstītu un stiprinātu garu; ja mēs meklējam kompāniju, mākslīgas attiecības un nemītīgu čatošanu, lai nesajustu vienatnes nozīmi, - ja tas viss notiek, tā ir zīme, ka mums ir jāsāk nopietni gavēt! Tikai tā mēs atgūsim kontroli pār sevi un kaislībām, kas nedara mūs laimīgus, bet tieši otrādi – piesaista kā neredzamas narkotikas. Tas, ka esam atkarīgi, mēs saprotam tikai tad, kad neatsaucamies atkarībai, kad atkal liekam sev izjust izsalkumu, slāpes, nepieciešamību. Ar gavēni mēs novelkam robežu jaunumam, kas ir mūsu sirdīs caur grēku, kas bieži vien ir rijības un negausības forma.

Plaši atvērtais dvēseles logs

Kāda cita līdzība palīdz mums labāk izprast gavēni. Iedomāsimies plaši atvērtu logu mūsu dvēselē; tas ļauj gaismai ieplūst no ārpuses, un mēs varam ieraudzīt putekļus, ko iepriekš neredzējām, kā tas notiek ar tumšām telpām, kad pēkšņi mēs ļaujam tajās ienākt gaismai. Skaidrāka kļūst dzīve, kas mazāk tiek pakļauta

dažādiem ārējiem aicinājumiem, kas novērš mūsu uzmanību; atveras mūsu iekšējā dzīve un mēs varam redzēt mūsu dvēseles dziļumos atrodošos Noslēpumu, kas ir patiesā Gaisma, kas atklāj mums patiesību par visām lietām to esamībā un eksistencē. Mūsu dvēselēs daudz kas ir noslēpojis, un ar laiku kļūst smagi, aizkavējot mūs ar pārliecību tiekties uz Dievu, Viņa iedvesmām, Viņa vēlmēm saistībā ar mūsu dzīvi. Tādēļ dievišķais attēls mūsu dvēselēs nevar parādīties un atklāt to identitāti, kas dara mūs tik unikālus Dievā, tik pirmreizīgus; bez atkarībām no stereotipiem, kas iezīmē tikai mūsu nepieciešamību pēc mākslīgas drošības.

Neredzamā gūstekņi

Vai esat sev pajautājuši, kādēļ mūsdienās tik daudziem cilvēkiem un arī bērniem ir liekais svars?

Iespējams, tādēļ, ka pasaule vairs nepiedāvā Dievu kā būtisku, pilnīgu barību, kas spēj uzturēt cilvēku ceļojumā cauri dzīvei un dāvāt prieku baudīt un dāvāt sirdi. Tādēļ ir gudri pieņemt gavēni kā kaut ko dārgu, kas atkal no jauna ļauj mums ieiet savas dvēseles templī, tad to dot kā dāvanu Dievam pārliecībā, ka Viņš izmantos šo dvēseles telpu vislabākajā veidā: piepildot mūs ar sevi, stāstot par savu Labumu caur tīrākiem, brīvākiem un vairāk Viņam pieejamiem ceļiem.

Tādā veidā mēs spēsim labāk saprast, ka tas ir Dievs, kurš dāvā mums dzīvību, un mums nav vajadzības to uzskatīt par tikai savējo, tādējādi ļaujot alkātībai un rijībai mūsu miesā veidot „krājumus”.

Tā mēs atjaunosim patiesu atkarību no Tēva un spēsim vairāk novērtēt katru dāvanu, ko parasti uztveram kā kaut ko pašu par sevi saprotamu.

Stiprāks par karaspēku

Marija daudzreiz ir atkārtojusi – ar lūgšanu un gavēni mēs varam pat apstādināt karus. Tā ir patiesība, mums vajadzētu sākt tam ticēt...

Tomēr tas būs iespējams tikai tad, kad mūsu dvēsele kļūs par to punktu Visumā, kurā vairs nav konfliktu starp gara un miesas tieksmēm un viss dvēselē ir mierā, kamēr tā harmonija, kas bija visu lietu pirmsākumā, tiks atkal atjaunota.

Stefania Consoli

**Oktobra mēnesī lūgsimies
par ticības un pazemīgas
kalpošanas dāvanu.**

Par veltīšanos Bezvainīgajai Marijas Sirdij

„Mīlie bērni! Šodien jūs visus aicinu, lai jūs lūgšana kļūtu par sirds lūgšanu. Lai katrs no jums atrod laiku lūgšanai...” (25.04.1991.)

Ārsts sirdi uzskata par ļoti svarīgu orgānu, jo bez tās nav iespējama dzīvība. Iemīļējies cilvēks to uztver kā mīlestības simbolu; rakstnieks ar sirdi pauž savu garadarbu emocionālo pusi. Kādu nozīmi sirdij piešķir Dievam ticīgais? Psalmists Svētajos Rakstos saka: „Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkراتiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērums” (Ps 62:9). Jaunava Marija mūsdienās kā Māte aicina savus bērnus uz atgriešanos ar sirdi, uz sirds lūgšanu. Viņa zina sirds svarīgumu un pati piedāvā mums savu Bezvainīgo Sirdi.

Jaunava Marija sv. Annai piedzima bez pirmdzimtā grēka (Dogmu pasludināja pāvests Pij IX 1854.g.). Ja Ieva izdarīja pirmdzimto grēku, kurš tika pārmantots no paaudzes paaudzē, tad Marija kā jaunā Ieva piedalījās tā izpirkšanā, savienojoties ar savu Dēlu Jēzu Kristu (Pij XII – enciklika *Mediator Dei*). Viņa ir Apsolītā Zeme – „tevī būs svētītas visas zemes ciltis” (Rad 12:3).

Pagājušais gadsimts bija ne tikai nekārtību, juku un karu laiks, bet arī gadsimts, kurā Dievs mums caur Mariju dāvāja īpašu palīdzību. Jaunava Marija nāk mūs aicināt uz atgriešanos, uz mieru, rāda mums ceļu pie Jēzus. Jānis Pāvils II uzsvēra „nāves kultūru”, kura ir iezagusies mūsu dzīvēs, Dievmāte uzstājas arī pret to. Viņai Dievs ir uzticējies varu pār debesīm un zemi, Viņā Dieva mīlestība ir pārpilnībā; tik piepildīta nav neviena

cita radība. Ludvigs Marija Griņjons de Monforts norāda, ka ceļš pie Dieva caur Mariju ir visvienkāršākais un visdrošākais. Tāpēc ka Marijas godināšana nozīmē Viņas Sirds aizsardzību. Viņš raksta: „Marija, apbrīnojamā un brīnišķīgā Jaunava, vienotībā ar Svēto Garu spēj veikt neiedomājamus brīnumus” (*Par Jaunavas Marijas patiesu godināšanu*, 35).

1917.gadā Fatimā pati Dievmāte uzticēja mazajiem ganiņiem vēsti, ka Jēzus vēlas, lai Viņas Bezvainīgās Sirds godināšana izplatītos pa visu zemi. Viņa Lūcijai teica: „**Saki, ka es apsolu visiem, kuri piecus mēnešus pēc kārtas pirmajā mēneša sestdienā izsūdīs grēkus, pieņems Svēto Komūniju, lūgsies rožukroni un vismaz 15 minūtes kopā ar citiem pārdomās tā noslēpumus, lai mani iepriecinātu, ka es būšu klāt viņu nāves stundā ar visām nepieciešamajām žēlastībām viņu dvēseles glābšanai.**” Mēnešu skaits ir izskaidrojams ar piecu veidu apvairojumiem un palāšanu pret Viņas Bezvainīgo Sirdi. Dievs vēlējas, lai Viņa Vissvētās Sirds un Marijas Bezvainīgās Sirds apvairojumi tiktu izpirkti caur lūgšanu tikšanos. **Caur Viņas Sirdi pie Viņa Sirds** – tā var saprast šo dāsno Dieva žēlsirdību, ko Viņš mums dāvā caur sava Dēla Māti.

Šajā mariāniskajā laikā Svētais tēvs Jānis Pāvils II ir visai pasaulei atstājis vēstījumu, kurā pats sevi veltīja Bezvainīgajai Marijas Sirdij, lai Viņai piederētu visā pilnībā – TOTUS TUUS. „*Es atradu viņu un iemīlēju no jaunības dienām, un vēlējos sev par līgavu, un kļuva viņas skaistuma cienītājs*” (Salamana Augstā Gudrība 8:2). Pāvests Svēto Rakstu tekstu pieņēma kā savējo un 1984.gada 25.martā veltīja Marijai visu pasauli.

Dievmāte jau Fatimā lūdza, lai ļaudis veltītu Viņas Sirdij sevi, savas ģimenes; aicināja uz veltīšanās aktu veselās draudzes. Viņa Dievam pateica savu „Jā” un mēs atbildēsim uz Viņas aicinājumu ar savu „Jā”. Veltīšanās mērķis ir mistiskas laulības – savienība starp dievišķo un cilvēcisko – Dieva Sirdī caur cilvēcisko un Bezvainīgo Marijas Sirdi. Etimoloģiskā jēga vārdam „veltīt” tulkojumā no latīņu valodas nozīmē veltīt sevi, atdoties Dievam. Veltoties Marijas Bezvainīgajai Sirdij, mēs veltām sevi Viņas Sirdij un caur to arī Jēzum un tādā veidā kļūstam spējīgi mīlēt ar dievišķu mīlestību.

Ar savu piekrišanu mēs atbrīvojam Viņas rokas darbībai, jo pakļaujamies Dieva gribai. Visu, ko mēs nevaram panest paši, veltām Viņai, lai caur šo vel-

tīšanos viss rūgtais pārvērstos saldajā.

Īpašu uzmanību pievēršim Jēzus teiktajam, ka laiku beigās „*mīlestība daudzos izdzīsīs*” (Mt 24:12). Katrs no mums esam svarīgi Marijas Sirds uzvarai, lai tā varētu notikt, kā Viņa uzsvēra Fatimā: „Mana Bezvainīga Sirds triumfēs!” Pasaules atpestīšana sākās caur Mariju un caur Viņu tai jātiek arī pabeigta. To izprata daudzi svētie, kuri godināja Marijas Sirdi (sv.Augustīns, sv.Ignācijs no Lojolas, sv.Maksimiliāns Kolbe, sv.Francisks no Sales u.c.). Svētais Jānis Ēds, sv.Marijas Margaritas Alakok garīgais tēvs, iedvesmojies no viņas atklāsmēm, ieslēdza šo godināšanu katoļu liturģijā, un tā Marijas Sirds tiek uz visiem laikiem savienota ar Jēzus Sirdi.

Ja mums vēl nav izveidojušās attiecības ar Mariju, vajag tās lūgt. Ja mēs līdz šim neesam lūgušies vai to esam darījuši pavirši, tad sāksim ar Rožukroņa lūgšanu. Jaunava Marija mūs aicina uz lūgšanu ar sirdi, jo „*šī tauta man tuvojas tikai ar savu muti un mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no manis, un viņu bijība manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku paraža*” (Is 29:13). Kā Viņa mums piedāvā savu mātišķo Sirdi, tā arī mums vajag piedāvāt Dievam savu sirdi, ieliekot to katrā lūgšanā, jo tikai lūdzoties mēs iegūsim mieru un spēku savai kristīgajai dzīvei.

Lūgsimies: **Nāc, Svētais Gars, nāc caur Bezvainīgās Marijas, Tavas mīļotās Līgavas, Sirds aizbildniecību!** Ik dienas atdosim sevi Viņas gādīgajai aizsardzībai un katru dienu lūgsimies veltīšanās lūgšanu: „**Ak, Marija, visu Debesu spēku klātbūtnē šodien piesaucu Tevi par savu Māti un Karalieni. Veltījos Tev un uzticu Tavā pilnīgā pakļautībā un mīlestībā manu miesu un dvēseli, manus iekšējos pārdzīvojumus un ārējo labklājību, manu labo darbu veikumu gan iepriekš, gan šodien, gan nākamībā. Pilnībā ļaujos Tavai vēlmei izmantot mani un visu, kas man pieder, pēc Tava prāta, lielākai Dieva slavaī laikā un mūžībā. Amen.**” (Pēc sv. L.M.Griņjona de Monforta)

Un neaizmirsīsim, ko saka sv.Maksimiliāns Kolbe: „Mīlestība uz Bezvainīgo pastāv ne tikai veltīšanās aktā, pat ja tas tika veikts ar lielu dedzību, bet arī pacietīgā dzīves likstu panešanā un nemītīgā darbošanās Viņas labā.” Tamdēļ darbosimies nerimtīgi! Kā Jaunava Marija nepagurdama veido tiltu mūsu savienošanai ar Dievu, tā arī mēs veidosim savu dzīvi ar Dievu, sekodami Viņai pa šo tiltu.

Bibijana Kliackova

Dievmāte Latvijā – stāsti

(sākums 070)

Kur ir jūsu gaišais prāts?

Cilvēks atrodas dzīves epicentrā un tajā ir „jāizgrozās”. Viņam ir Dieva dots gaišais prāts, kas pastāvīgi jātur gatavībā. Ar gaišu domu cauri dzīves ielejām, ar paātrinājumiem un palēninājumiem, tikai ar vienu domu: man ir uzticēts mans gaišais prāts un tas nāk no Dieva. Gadās dažādi apstākļi. Tomēr neatliec šai dienai paredzēto pagodinājumu kādam cilvēkam tikties ar Dievmāti savu ļaužu pulciņā.

Konkrēts gadījums: 2010.gada 1.maija rītā Dievmāte Nellijai pateica, ka šodien notiks kārtējā tikšanās ar lūgšanām Smelteros. Nellija gaidīja, ka pa ceļam pie viņas iebruks un viņai būs lemts būt savu ļaužu pulciņā pie Dievmātes. Kā tas bieži notiek, laika ir pamaz un – diez vai Nellija būs mājās, un – vai gan paspēsīm? Kas sajauc mūsu prātus? Šīs zemes racionālā pieeja. Bet mēs bijām ceļā pie Dievmātes uz Viņas publiskās parādīšanās vietu Smelteros un neiebraucām pie Nellijas. Vainas apziņa tā arī neizzuda ilgu laiku. Par ko, to arī sapratām.

Sievietes gudrība un priesteris neticība

Kamēr priesteris Zaharijs nomocījās ar savu neticību un nenoticēja eņģelim, ka: “*Tava sieva Elizabete dzemdēs tev dēlu*” (Lk 1:13), notikumi neapstājās uz vietas. Kad Elizabete ir sestajā grūtniecības mēnesī, pie Marijas ierodas eņģelis Gabriēls un saka: “*Nebīsties, Marija, jo tu esi atradusi žēlastību pie Dieva. Lūk, tu kļūsi grūta miesās un dzemdēsi Dēlu, un nosauksi Viņu vārdā Jēzus.*” (Lk 1:30-31) Marija steidzas pie savas radnieces Elizabetes. Elizabete: “*No kurienes man tas, ka mana Kunga Māte nāk pie manis?*” (Lk 1:43)

Kāda aina ir šodien? Cik dzīvo tam Kungam? Mēs neesam pārliecināti par tavu ticēšanu vai neticēšanu eņģelim. Eņģelis pēc būtības ir cilvēka tuvumā. Ja piedzimst cilvēks, pie viņa ir klāt arī eņģelis. Ja tam nespēj noticēt, kas pie tā vainīgs? Pats indivīds. To kļūdu var arī piedot, bet nekādā ziņā tā nav atbalstāma, tā attālina no Dieva.

Mēs atsaucāmies uz Rakstiem par Elizabetes un Jaunavas Marijas piedzīvoto 2000 gadu atpakaļ. Šodienas liek mums priekšā notikumus, par kuriem arī var jautāt: “No kurienes man tas,

ka mana Kunga Māte nāk pie manis?" Kunga Māte nāk pie mums! Šos notikumus apgaismo ziņas un pierādījumi. Neatkarīgi – tici tu tam vai nē.

Tas nav sods, bet nepadarītais darbs

- Ja nav Debesīs, kur tad viņš ir?

Vispirms: kāds bija šā garīdznieka pienākums? - Ejiet un māciet visas tautas, un kristiet tās Dieva Tēva un Dēla, un Svētā Gara Vārdā (sal. Mt 28:19)! Bet ja sēdēja un gaidīja, lai kāds pats klāt pienāktu? Atšķirība liela... Ja nu Dievs pieprasa garīdzniekam, pirms viņš ieiet Debesu Valstībā, lai nepadarītos darbus pabeidz Debesu „uzgaidāmo telpu” plašumos – šķīstītavā? Liela nozīme ir cerībai – kad darbs tiks pabeigts, Debesīs būsi! Dievs nevēlas kādam atņemt to, ko Viņš tam sagatavojis. Ja vari grēku vai nolaidību izpirkt, tā ir liela laime. Tie, kas to nevēlas, krīt un krīt bezdibenī, un atpakaļceļa nav.

Bet kā tad ir ar tevi?

- Es nezinu!

- Tik svarīgā lietā – un nezini!? Mums katram tā diena pienāks ātri vien, atbildei jābūt! Kad izsniedz pasi, tur jābūt visiem vajadzīgajiem datiem... Bet vai ir visi?

No sekojošās vīzijas der mācīties ikvienam garīdzniekam – visi ir darba cilvēki, un kāds darbs, tāda arī atbildība:

Izslavēts garīdznieks piedzīvoja savas slavas un apbrīna kalngalu, bet bija tikai viens „bet” – bija arī jānomirst. Un no pasaulīgā līdzī neko nepaņemsi... Bet starpgadījums notika pavisam pa citu līniju. Kas gan varēja iedomāties un šaubīties, ka dievbijīgs garīdznieks nebūs Debesīs!

Ļaudis, sūtot savas lūgšanas uz Debesīm, pieminēja arī savu bijušo garīdznieku, lai viņš aizbildnieciski palīdz savai draudzei. Un atbilde bija sekojoša: „Jūsu lūgums ir uzklausīts, bet viņa šeit nav... un pagaidām nevar būt, jo viņš savā draudzē neatvēlēja laiku, lai apmeklētu visus draudzes locekļus bez izņēmuma. Viņam bija tā saucamie „izredzētie” un arī tie „netīkamie”. Skaidri un gaiši: pie Dieva tā nav, un, kamēr viņš nesameklēs šīs dvēseles, ka nevienas netrūktu – tāds bija viņa tiešais uzdevums – kādu gan prieku viņš var sagādāt Debesīs, nepabeidzis savu tiešo darbu! Kļūdu var labot, bet ar ciešanām, to dvēseļu ciešanām, no kurām daļu būs jācieš arī viņam... Šķīstītavā daļa priesteru pavada pat tūkstots gadus.

Visas lietas ir jānokārto līdz galam. Nenosaucot tās par sodu – tie bija nepadarītie darbi...

Kas ir grēks?

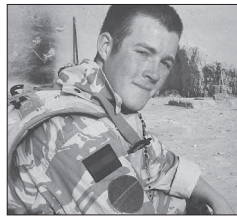
Grēks būtu, ja es klusētu, kad apgāna mūsu svētvietas, aizliedz garīgo kustību, kas veltīta Jēzum, Dievam, Dievmātei, aizliedz Baznīcas palīdzību. No sākta gala tā tas bija. Mums ir foto un video filmas, mums ir Dieva, Jēzus un Dievmātes tieša līdzdalība. Vai kāda cerību dzirksts paspīdēs, vai nē? Bet no Debesīm ar veselām šaltīm mūs pārsteidz gaismas stari...

Jānis Ādams, Aizputē

Rožukronis glābj dzīvības

Angļu kareivis, Afganistānā uzkāpis uz kājnieku mīnas, reiz jau sašauts krūtīs, ir pārliecināts, ka rožukronis viņam izglābis dzīvību tieši tādā pat veidā, kā viņa vecvectēvam II Pasaules kara laikā.

19 gadus vecais **Glens Hoktons**,

kurš šobrīd jau ir mājās pēc septiņu mēnešu ilga dienesta Helmanas provincē Afganistānā, patrulēja, kad pēkšņi juta, ka no kakla nokrita rožukronis. Viņam likās, ka tajā brīdī kāds viņam uzsit pa muguru. Apstājies, viņš pieliecās, lai paceltu savu rožukroni un apskatītu, vai tas nav pārtrūcis. Noliecies viņš ieraudzīja, ka stāv uz kājnieku mīnas. Glens nostāvēja uz tās 45 minūtes, kamēr viņa biedri ieraudzīja un veiksmīgi to demontēja.

Kad Glens devās uz Afganistānu, viņš lūdza, lai viņam līdzī iedod rožukroni. Armijā puisis iestājās 16 gadu vecumā, viņa mātei tas bija liels pārdzīvojums. Glena jaunākā māsa un brālītis, skatoties ziņas par notikumiem Afganistānā un uzzinot par jauniem bojā gājušajiem, vienmēr uztraucās, vai starp tiem nav arī vecākais brālis.

Glena vecvectēvs Jāzeps Trumens, ar iesauku „Saulainais”, tika stāstījis, ka viņš ir pateicību parādā rožukronim par reiz izglābtu dzīvību II Pasaules kara laikā, kad sprādzienā tika nogalināti seši biedri no viņa vada, kuri atradās blakus. Kara beigās viņš kopā ar pusduci sava vada karavīru nokļuva gūstā un visi tika dzīti prom no strauji uzbrūkošās sabiedroto armijas. Kad viņi šķērsoja kādu lauku, Jāzeps noliecās, lai paceltu nokritušo rožukroni. Šajā brīdī sprāga bumba un viņš vienīgais no visiem palika dzīvs.

Arī kara laukos Dievmāte rūpējas par saviem mīļotajiem bērniem.

No „Daily Mail”, 03.08.2010.

NO BAZNĪCAS DZĪVES

Desmit Dieva baušļi

(sākums 067)

5.bauslis

Tev nebūs nokaut...

Cilvēciskās dzīves sākums, tās jēga un mērķis ir iesakņoti Dievā – mīlestības Dievā. Tas nozīmē, ka jebkura cilvēka dzīve ir konsekrēta Dievam! Cilvēks tika radīts kā „vienīgā būtne uz Zemes, kuru Dievs radījis viņa paša dēļ!” („Prieks un cerība” 24). Vai tas nav brīnišķīgi?! Es esmu radīts sevis dēļ! Un mana eksistence bija Radītāja nodomos jau pirms laiku laikiem! Aiz mīlestības Dievs vēlējas, lai es nāku pasaulē un dāvāja man dzīvību.... „Pirms es tevi radīju mātes miesās, es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām” (Jer 1:5).

Ar piekto bausli mūsu Debesu Tēvs mūs aicina kļūt par svētīgās dāvanas – dzīvības dāvanas glabātājiem. Viņš vēlas, lai mēs cienītu un sargātu ne tikai savu dzīvību, bet arī to visu dzīvības, ko Dievs mums uzticējis.

Mēs bieži sakām sev: es taču nevienu neesmu nogalinājis, arī par pašnāvību es neesmu domājis, tā ka šī baušļa ievērošana man nav nemaz tik grūta. Bet „kalna sprediķī” Jēzus mūs māca: „Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: *tev nebūs nokaut, un, kas nokauj, tas sodāms tiesā. Bet es jums saku: kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā; bet, kas saka uz savu brāli: ģekis! – tas sodāms augstā tiesā; bet, kas saka: bezdievis! – tas sodāms elles ugunī*” (Mt 5:21-22). Tas nozīmē, ka tad, kad mēs pazemojam citu cilvēku, ievainojam viņa pašcietību, kad izrādām viņam savu necietību, nosodījumu, kad mēs dusmojamies uz viņu – mēs pārkāpjam piekto bausli.

Augstākās Tiesas priekšā, kad tiks apspriests jautājums par mūsu mūžīgo dzīvi vai mūžīgo nebūtību, mums tāpat nāksies atbildēt, vai mēs rūpējāmies par savu veselību: vai nekaitējām sev ar narkotikām, alkoholu, smēķēšanu, pārēšanos. Vai mēs neievedām grēkā savu tuvāko ar vārdiem vai darbiem, savu uzvedību vai ģērbšanās manieri: „Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz mani, tam būtu labāk,

ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā. Vai! pasaulei apgrēcības dēļ, jo apgrēcībai gan jānāk; bet vai! tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!” (Mt 18:6-7)

Jau Vecajā Derībā mēs lasām par to, kā šo bausli pārkāpj Kains, kad atņem dzīvību savam brālim Ābelam (Rad 4:2-16). Bet, neskatoties uz Kaina šausmīgo grēku, Dieva baušļa pārkāpšanu, Dievs liek viņa pierē zīmi un nepieļauj, lai jebkurš cits nodarītu ko līdzīgu Kainam. „Ar šo bausli Dievs aizliedz mums atriebties, jo atriebība ir sacelšanās, nostāšanās pret, kuru cēlonis ir slēpta augstprātība un lepība” (māsa Lūcija no Fatimas).

Aborti, eitanāzija, vardarbība ģimenē – tas viss ir uzbrukums dzīvībai. Diemžēl arī šodien mēs ar to visai bieži sastopamies. Šodien cilvēka dzīvību iznīcina ne tikai algoti slepkavas vai bruņota armija, bet gan daudz biežāk tie, kuri mums vistuvāk – mēs, paši tuvākie. Mātes klēpis, kurai būtu jābūt svētnīcai, vietai, kur veidojas jauna dzīvība, mūsdienās bieži kļūst par nevainīgu bērnu kapu – vai tas ir aborts, vai kontracepcija, kas nogalina jau ieņemtu bērnu. Par šo bērnu nāvi būs atbildīgas ne tikai mātes, bet visi tie, kuri bija līdzatbildīgi tā vai citādi – pirmām kārtām bērna tēvs, ārsti un medicīnas darbinieki, kas izdarīja abortu; meitenes vai sievietes tuvi draugi un vecāki, kuri pierunāja izdarīt abortu; politiķi, kuri apstiprināja likumu par abortu atļaušanu... Tas pats attiecas arī uz eitanāziju. Atcerieties, ka „tikai Dievs ir dzīvības Valdnieks no tās sākuma līdz beigām” (KKK 2258).

Vissvētā Jaunava Marija daudzos vēstījumos mūs aicina dzīvot saskaņā ar Dieva baušļiem, jo tikai tad „mūsu dzīvei būs jēga, un vīrs zemes valdīs miers”. Debesu Tēvs redz mūsu vajības un grēkus, ar kuriem mēs esam sevi nosodījuši, pārkāpjot piekto bausli. Bet arī šodien Viņš aicina mūs uz atgriešanos, atkal un atkal atverot mums ceļu uz pestīšanu!

Māsa Lūcija no Fatimas saka: „Kurš ir izdarījis šo grēku, vēl var izglābties, ja nožēlo, izsūdz grēkus un Grēksūdzes sakramentā meklē piedošanu, ja pilda gandarīšanas darbus, cenšoties izlabot to ļaunumu, ko nodarījis savam tuvākam.”

Jana Prudka

Iespējamie jautājumi pārdomām un diskusijām

1. Savā ģimenē vai kopienā kopīgi izlasīsim fragmentus no Svētajiem Rakstiem: Rad 4:2-16; Izceļošanas (2.Mozus) 20:13; Mt 5:21-22, 18:6.

2. Pārdomāsim sekojošus vārdus: „Cilvēks ir vienīgā radība, kuru Dievs radījis viņa paša dēļ!”... „Pirms es tevi radīju mātes miesās, es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, es tevi svētīju” (Jer 1:5). Vai patiesi man mana dzīve un manu tuvāko dzīve ir īstena Dieva dāvana?

3. Palūgsimies par dzīvības dāvanu. Slavēsim un pateiksimies Dievam par savu dzīvību un par savu tuvāko dzīvībām.

4. Palūgsimies par visiem, kas līdzdalīgi cilvēku nogalināšanā. Lūgsim Dievu, lai viņi apzinās katras cilvēciskas personības svētumu sākot no ieņemšanas brīža līdz dabiskai nāvei.

Izziņas materiāls:

Svētie Raksti: Mt 5:21-22, 18:6; Rad (1.Mozus) 4:2-16; Atkl 5 (5.Mozus); Iz 20 (2.Mozus).

(turpinājums sekos)

Mana laime – Kungā Jēzū

Cik laimīga es esmu
Ar mūsu Kungu Jēzu Kristu,
Kurš tagad manā sirdī mīt.

Viņš pacēlis ir mani
Uz saviem gara spārnieniem
No zemes grēcīgās,
Kur ļaunums, izvirtība mīt.

Vairs neesmu es grēka vergs.
Nav manī ļaunuma,
Ne dusmas sirdī mīt,
Jo šķīstos es un mazgāta es topu
Tā Dieva Jēra svētās Asinīs.

Šo lielo Jēzus žēlastību
Dievs iespēju dod katram rast.
Tik jāiznāk uz brīdi gaismā:
Pats sevi ieraudzīsi – grēcīgs tu vai labs.

Klau, varbūt nāksi, stāsies Jēzus priekšā
Tāds, kāds esi tu,
Jo tiki pievilts reiz no ļaunā sātana?

Tad Jēzus savā lielā žēlastībā, mīlestībā
Piedos visus tavus grēkus,
Viņš tevi mazgās savās svētās Asinīs,
Tavs vārds taps rakstīts „Dzīvīb’s grāmatā”.

Par Dieva bērnu kļūsi tu
Un nokļūsi reiz Dieva valstībā,
Kur tumsas nav, kur gaisma mūžīgā,

Un tā būs Jēzus Gaisma dievišķā,
Kas mūžam spīdēs tavā tuvumā.

Jel nāciet, grūtsirdīgie, bēdīgie!
Jums veldzēties būs dzīvā ūdenī;
Jums izprast Jēzus mīlestību patieso;
Jums izprast Jēzus roku gādīgo!

Nākat, kam slāpst! Un nekavējiet vairs!
Jūs Jēzus aicina šobrīd,
Un neatliekat to uz rīt,
Jo varbūt rīt par vēlu būs!

Arī Dāvida laime – Tai Kungā:

„Tad nu ziniet, ka Kungs mani brīnišķi vadījis.

Viņš uzklausa visas manas lūgšanas.

Gan daudzi saka: „Kas dos mums laimi?”

Pacel Tu, Kungs, pār mums sava vaiga gaišumu!

Tu esi devis lielāku prieku manai sirdij,

Nekā viņiem laikos,

Kad viņiem labības un vīna papildnam.

Es apgulšos mierā un dusēšu,

Jo Tu vien dari, ka dzīvoju drošībā.”

(Ps 4:4,7-9)

**Necienīgā Dieva kalpone Nina Apsīte,
27.09.2010., pl.17.21**

Lūgšana visas pasaules Valdniekam par taisnīga pārvaldnieka iecelšanu

Labais Dievs, kas esi radījis debesis un zemi, un visu, kas tās piepilda, Tavam vārdam paklausu ikviens radījums, un Tu, Kungs, rūpējies par katru no tiem ar lielu mīlestību. Mēs slavējam un godinām Tevi par Taviem lielajiem darbiem.

Cilvēku Tu esi radījis pēc sava tēla un līdzības, uzticot viņam rūpes par visu pasauli. Tu aicini viņu kalpot Tev un tuvākiem ar mīlestību pēc parauga, ko esi mums atstājis savā mīļotajā Dēlā. Kalpošanas dēļ, Tu, Kungs, dod cilvēku dzimumam vadītājus un valdniekus, „jo nav valsts varas, kā vien no Dieva; un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas” (Rom 13:1).

Savā laikā Ēģiptes ļaudīm Tu, Kungs, esi iecēlis patriarhu Jāzepu par pārvaldnieku, lai viņš izglābtu Tavus ļaudis neražas laikā no posta un bada. Bet kad tauta atradās Babilonas trimdā, Tu, Kungs, esi nodevis varu Persijas ķēniņa Kīra rokās, lai viņš atlaistu Tavu tautu brīvībā.

Un šodien, pieminot Tavus lielos darbus, mēs lūdzam Tevi, Kungs, uzlū-

ko mūs mūsu vajadzībās un dod visām pašvaldībām, pilsētām un valstij labus un godīgus pārvaldniekus, kuri, vadoties pēc Tava likuma, rūpētos par visu iedzīvotāju kopējo labumu.

Mēs Tevi lūdzam, Kungs, par galvu dod mums cilvēku ar jūtīgu sirdi, lai viņš ievēro un atbalsta vispirmām kārtām tos, kuri paši nespēj sevi aizstāvēt: bāreņus un daudz bērnu ģimenes, pensionārus, invalīdus, vientuļos un visus, kam vajadzīga palīdzība.

Dāvā mums drosmes pilnu vadītāju, lai viņš spētu stāvēt par patiesību un taisnību līdz galam un cīnīties pret jebkura veida ļaunumu bez kompromisiem.

Bet pār visam lietām lai notiek Tavs prāts. To visu lūdzam no Tevis, Debesu Tēvs, mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā. Amen.

Tēvs mūsu..., Esi sveicināta..., Gods lai ir... (3 reizes)

Vēstījums 13.09.2010.

Miers lai ir ar jums! Mani mīļotie bērni, šajā grūtību laikā Es esmu kopā ar jums! Uzticiet Man visas savas raizes, skumjas, bēdas, izmisumu un nāciet pie manas Vissvētās Sirds, lai Es spētu jūs stiprināt un mierināt.

Mīļie bērni, lūdziet rožukroni, lai tas netiek izlaists no jūsu rokām. Mana Vissvētā Māte Marija var jums daudz palīdzēt. Caur rožukroni arī Es dāvāju jums lielas žēlastības. Lai lūgšana ir jūsu spēks!

Šajā laikā, kad sākusies skola, studijas un citas lietas, neaizmirstiet Mani. Es gaidu jūs. Atvēliet kaut mazliet laika Man. Es runāju klusumā jūsu sirdīs. Es esmu dzīvība. Ļaujiet Man mājot jūsos. Es mīlu un svētīju jūs. Miers lai ir ar jums.

Ir atvērta interneta adrese: www.lugsanas.lv, kurā Jūs varat ierakstīt savus aizlūgumu nodomus, kuri dosies pie Dievmātes. E-pasta adreses vietā jāraksta: aizlugumi@gmail.com vai arī var sūtīt pa taisno uz šo adresi.

Leandra Lašansa misija Latvijā 2010.gada 26. - 31.oktobrim

*„Mīlestība tevi mīl,
un tu kļūsti mīlestība”*

*(L.Lašanss,
„Manējo, Manu izredzēto laimei. JĒZUS”)*

Otrdien, 26.oktobrī

Atklāts vakars „Dzīvības Straumju” programmā, sākums pl.19.00 Klosters ielā 4.

Trešdien, 27.oktobrī

18.00 – Lūgšanu vakars un Sv.Mise ar Leandru Lašansu Rīgas Sāpju Dievmātes baznīcā.

Prezentācija pirmā sējuma „Manējo, Manu izredzēto laimei. JĒZUS” izdevumam krievu valodā.

Ceturtdien, 28.oktobrī

18.00 – Sv.Mise Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas R. kat. katedrālē. Pēc tās – lūgšanu vakars un tikšanās ar Leandru Lašansu

Piektdien - svētdien, 29.-31.oktobrī rekolekcijas Rīgas Katoļu ģimnāzijas telpās

Piektdien, 29. oktobrī

18.00 – Reģistrācija un slavēšana
19.00 – Leandra Lašansa lekcija
20.00 – Sv.Mise

Sestdien, 30.oktobrī

9.00 – 10.00 Slavēšana draudzes namā
10.00 – 11.00 Lekcija
11.00 – 12.30 Pārtraukums
12.30 – 14.00 Lekcija
14.00 – 16.00 Pusdienu pārtraukums
16.00 – 18.00 Adorācija
19.00 – Sv.Mise

Svētdien, 31.oktobrī

10.00 – 11.00 Adorācija (kopā ar visu draudzi)
11.00 – 12.30 Sv.Mise

GAVĒŅA, LŪGŠANAS UN KLUSUMA REKOLEKCIJAS

Latvijai Medžugorjē notiks 2010.gadā
no 24. līdz 29.oktobrim.

Pieteikties: Aldis Čamans
e-pasts: aldej@inbox.lv
Tel. 26544985

TIEK ORGANIZĒTI SVĒTCEĻOJUMI:

uz Počajevu (Ukrainā)

22. - 24.oktobrim;

uz Medžugorji

21.-28.novembrim

(tēva Slavko piemiņas dienas)

Tel. 29235405 (Maija)

BIEDRĪBA “MAZĀ TERĒZE”

atgādina,

ka turpinās svētlietu, grāmatu, disku un citu reliģisko priekšmetu pasūtīšanu pa tel. **26672323** (Lilija)

un e-pastu: lianma@inbox.lv

Pasūtījuma summa vēlama ne mazāka par 10 Ls. Klāt pasta izdevumi.

Nākošais **Miera Karalienes**

lūgšanas saiets Rīgā

notiks 2010.g. **6.novembrī plkst.11.00**

Sāpju Dievmātes baznīcā.

Atbilstoši pāvesta Urbāna VIII dekrētām un Vatikāna II koncila norādījumiem mēs informējam, ka **izdevuma veidotājiem nav nodoma apsteigt Baznīcas slēdzienu**, kas attiecas uz pārdabisko notikumu un vēstījumu raksturu, par ko ir runa šajā avīzē. Šis slēdziens ir Baznīcas, kam pilnīgi pakļaujamies, kompetentu autoritāšu rīcībā. Vārdi, tādi kā “parādīšanās”, “brīnums”, “vēstījumi” un tml., šeit ir parastas cilvēku liecības nozīmē.

“Miera Karalienes Atbalsis” internetā:

www.ecodimaria.net/eco/latv.pdf

Vēl derīga informācija par Medžugorji adresēs: katolis.eks.lv

www.crownofstars.blogspot.com

www.medjugorje-bz.org

www.medjugorje.hr

“Miera Karalienes atbalsis”

Kultūras laukums 15, Viļāni,

LV-4650, Rēzeknes rajons

Tel: (+371)28336385

e-mail: atbalsis@inbox.lv

Avīze iznāk reizi mēnesī.

Lai to saņemtu, ir jāuzraksta redakcijai vai jāpiezvana pa tālr.: (+371)28336385

Avīze tiek izdota ar ziedojumu atbalstu.

Savus ziedojumus varat sūtīt:

Biedrība „Medžugorjes Dievmātes centrs”,
Latvijas Krājbanka,
BIC (kods) UBAL LV2X
IBAN (konts) LV25 UBAL 1900 1264 4200 1
vai avīzes redakcijai.

Pateicamies visiem ziedotājiem!

Izdevējs:

Biedrība „Medžugorjes Dievmātes centrs”

Reģistrācijas apliecība Nr. 50008102591

Originālizdevuma redaktore:

m.Stefania Consoli,

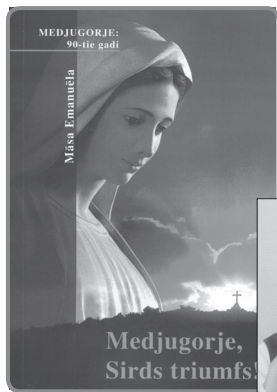
Villanova Maiardina, Italia

Latviešu izdevuma redaktore

un atbildīgā par tekstu: **Emīlija Cvetkova**

„Nekad nepagurstiet pateikties Dievam par Viņa dāvanām...” (Sv.t.Pio)

Villanova Maiardina, 13.oktobrī

1990.gada 25.septembra vēstījums

„Mīlie bērni! Aicinu jūs lūgties no sirds – tā, lai jūsu lūgšana ir saruna ar Dievu. Es ilgojos, lai katrs no jums veltītu Dievam vairāk laika. Sātans ir spēcīgs un grib jūs iznīcināt un piekrāpt visdažādākajos veidos. Tādēļ, mani mīlie bērniņi, ik dienas lūdzieties, lai jūsu dzīve nestu labu jums pašiem un visiem, kurus sastapsiet. Es esmu kopā ar jums un sargāju jūs, kaut arī sātans grib iznīcināt manus nodomus un likt šķēršļus Debesu Tēva gribai, kuru Viņš vēlas šeit īstenot. Pateicos, ka esat atsaukušies manam aicinājumam.”

DIEVMĀTE KOLEKCIONĒ SVĀRSTUS

„Māsa, māsa!”

Bridžita grāstījās doties projām. Viņu gaidīja autobuss. Kas gan viņai tik steidzīgi man sakāms, ka tā jāskrien?

„Vienu minūti, man ir labas ziņas!”, viņa elsoja, ķerdama gaisu. „Rīt, kad iesiet uz Parādīšanas kalnu, mēģiniet tikt pēc iespējas tuvāk pie akmeņu kaudzes zem krusta. Tad paceliet lielu melnu akmeni kreisajā pusē. Zem tā jūs atradīsiet manu svārstu... Es to atstāju tur. Viss ir cauri!”

„Un kas tad man būtu ar to jādara?”, es smiedamās jautāju.

Autobusa šoferis signalizēja. Bridžita aizskrēja, vēl tikai nokliegdamās: „Atstājiet to turpat, tas ir domāts Viņai!”

Vēl viens svārstis, es pie sevis nodomāju, raugoties viņai nopakaļ. Dievmātei pieder pasaules lielākā svārstu (Jaunā Laikmeta (New Age) kristālu) kolekcija. Kas to būtu domājis!

Tas man atgādina kādu jautru atgadījumu. Sešdesmit svētcēlnieki no Parīzes pavadīja piecas dienas Medžugorjē, un žēlastība bija tiešām spēcīgi aizkustinājusi viņu sirdis. Viņi visi aizgāja pie grēksūdzes, pat viscietākie rieksti. Šāds rezultāts Dievmāti tikai iepriecināja. Bet tad tēvs Lučano, itāļu franciskānis, neko ļaunu negribēdams, „atvēra bundžu ar tārpiem”.

„Tēvs, atnāciet un pastāstiet mums par Bībeli,” grupas vadītāja Ženevjēva nevainīgi palūdza.

Un tā pēdējā vakarā visa grupa ķēra katru tēva Lučano vārdu, jo no viņa pamācībām visi guva negaidītas atziņas. Komentējot pirmo no „desmit vārdiem” (Bībelē nav minēti „Desmit baušļi”, bet gan „Desmit vārdi”. Tie ir vārdi, kas dod dzīvību un atvairā nāvi.) („tev nebūs citus dievus turēt līdzās man”), viņš deva pārsteidzošu aprakstu visiem viltus elkiem, ko šodien pielūdz mūsu pagānu

sabiedrība un kurus cilvēki neapzināti pieņem. Viņš neko neatstāja nepieminētu! Daži svētcēlnieki sakustējās savos sēdekļos, jo neviens nevarēja izvairīties no Kunga Evaņģēlija asmens. Viņu elki, lieli vai mazi, tika izcelti dienas gaismā un nācās tos izpētīt tuvāk...

Tēvs Lučano tiešām aizskāra lapseņu midzeni. Tomēr vakara kulminācija iestājās tad, kad viņš pajautāja grupai: „Vai kādam no klātesošiem ir līdzīgs svārstis?” Svētcēlnieki sāka lūkoties cits citā. Viņi vilcinājās, nervozi kustējās – izskatījās, ka jutās neērti. Pēkšņi pēc izskata pilnīgi godīga mūkene izņēma no kabatas svārstu un sacīja: „Man ir!”

Piecdesmit deviņi acu pāri pievērsās viņai, un visu grupu pāršalca smiekli. Viņas drosme iedrošināja pat viskautrīgākos. Viens pēc otra viņi sāka vilkt ārā no makiem un kabatām svārstus. Sešdesmit svētcēlnieki un 50 svārsti!

Tā bija patiešām gara nakts, visgarākā visā svētcēlojumā, jo pirms došanās uz rīta lidmašīnu notika 50 grēksūdzes. Uzminiet, kas „nočiepa” svārstus? Dievmāte!

Pēkšņas iedvesmas vadīts, tēvs Lučano bija uztautstījis vienu no mūsdienu sabiedrības vājākajiem punktiem. Kā Labais Gans viņš izglāba savas avis no piesārņotā ūdens, kas viņas indēja, un aizveda pie brīnišķīgā dzīvinošā avota, kas ir Dieva Vārds!

„Tas ir vienkārši,” viņš paskaidroja pirms garās bezmiega nakts ar 50 absolūcijām: „Cilvēks bieži ir izsalcis pēc „zināšanām”. Bet vienīgi Dievs dod mums patiesas zināšanas, kas ved pie vienības ar Viņu dzīvē un mīlestībā. Sātans ir viltīgs un gudrs. Viņš centīsies izmantot savā labā šo izsalkumu, ko jūt cilvēks (jo īpaši sievietē). Viņš piedāvā kaut ko, kas izskatās pēc zināšanām, bet patiesībā dod tikai informāciju. Šī stratēģija parādās jau Radīšanas grāmatā: „Ko!? Dievs jums aizliedza ēst šo augli! Bet notiks taču tieši pretēji! Jūsu acis

tiks atvērtas. Jūs iegūsiet zināšanas! Jūs kļūsiet kā dievi!”

Uzkērusies uz šī āķa (es teiktu, blēdības), Ieva, lai iegūtu „zināšanas”, ir gatava par šiem tukšajiem vārdiem atdot savu vienību ar Dievu. Viņa iekož auglī, un tajā brīdī pasaulē ienāk nāve! Šodien stāvoklis nav daudz mainījies. Sātana mūžsenie triki ir tikpat iedarbīgi kā agrāk, varbūt vēl iedarbīgāki. Dieva Vārds attiecībā uz visām zīlēšanas metodēm un „informācijas iegūšanu” spiritisma ceļā ir pilnīgi skaidrs (sal. Atk 18:9-12). Tā ir „negantība”. Ir daudz pantu, kuros Dievs brīdina savu tautu no pagānu ceļiem, kas ved nāvē (Daudzas šādas lamatas pastāv vēl šodien, kā piemēram, teosofija, scientoloģija, ekstrasensorā uztvere, spiritisms un dažādie „Jaunā Laikmeta” („New age”) ticējumi un izdarības. Tie piedāvā zināšanas, kas gandrīz vienmēr ir atrautas no Bībeles.).

Par svārstiem un citiem līdzīgiem priekšmetiem, kuru uzdevums ir „sniegt informāciju”, Bībelē runā Oseja grāmatas ceturrtās nodaļas divpadsmitais un tam sekojošie panti. Dievs pārmet priesteriem un tautai, kas atstājusi Viņu, Dzīvo Dievu, un nodevusies netiklībai: „*Mana tauta prasa padomu savam koka tēlam un stiba sniedz tiem atbildi. Tiešām, netiklības gars viņus tā apmulsinājis, ka viņi kā netikļi izturas pret Kungu, savu Dievu, atstādamies no Viņa un kalpodami elkiem.*” (Os 4:12)

Tēvs Lučano piebilda: „Viņi liek jums noticēt, ka neliela papīra bumbiņa, gredzens diegā vai koka gabals var sniegt jums noderīgu informāciju! Bet kas tad liek jūsu svārstam kustēties? Magnētisms liek kustēties manam kompasam un palīdz man noteikt ziemeļu virzienu. Bet es taču nelietoju savu kompasu, lai sameklētu sev draugu, laimi vai savas atslēgas!

Kas liek svārstam kustēties noteiktā virzienā? Kā papīra bumbiņu var izmantot par ceļazīmi, kas palīdz noteikt

ceļu pie Dieva? Svētais Jānis dod četrus noteikumus, lai jūs staigātu gaismā: jāatgriežas no grēkiem, jāpilda Dieva baušļi (ieskaitot Mīlestības bausli), jāuzmanās no pasaules un antikristiem (sal. Jņ 1:3-4).

Ja mēs meklējam informāciju, kā kļūt laimīgiem (ar naudas, mīlestības, veiksmes palīdzību...), tad mums ir jāatzīst pieredze, ka mīlestības meklējumos svārstu padomi jau ir izjaukuši daudzas dzīves. Attiecībā uz veselību... Ja svārsti patiešām strādātu, tos vērā ņemtu arī veselības apdrošinātāji!

Un kā ar naudas problēmām? Varbūt tie darbojas, bet var būt, ka nē. Kas gan aiz tā stāv? Vai būtu jāmaksā tāda cena kā šausmīgs nemiers un kārdinājums izdarīt pašnāvību? Vienīgi Dievs ir brīvs no šādiem blakus efektiem. Kā Debesu Tēva bērnam man pietiek zināt, ka svārsti Viņu aizvairo. Man nav vajadzīgi nekādi tālāki paskaidrojumi vai uzskatāmi pierādījumi, lai atturētos no svārstu lietošanas, jo es nevēlos aizvainot Tēvu. Es mīlu Viņu un Viņa apredzību. Svārsts vai apredzība... izdriest izvēli!"

Šodien pār mums valda informācijas ātrumsacensības. Mēs vēlamies informāciju par katru cenu. Jau no Ādama un Ievas laikiem sātans čukst mūsu ausīs tās pašas saldās mulķības: „Tev viss ir jāzina. Nāc pie manis, jo Dievs no tevis daudz ko slēpj (Sātans vienmēr grib piespiest mūs noticēt, ka Dievs kaut ko slēpj, un tādā veidā pūlas piesaistīt sev ar nepatiesu informāciju. Attiecībā uz zīlēšanu skat. Ez 21:29; Mīh 3:11; 2 Kēn 23:5; 1 Sam 15:23.)”. Nē! Nemaini savu dvēseli, savu mūžīgo dzīvi pret šīm maldugunīm! Jēzū mums ir viss. Viņš ir Ceļš, Patiesība un Dzīvība.

„Bet šī ir mūžīgā dzīvība, lai viņi atzīst Tevi, vienīgo un patieso Dievu un Jēzu Kristu, ko Tu esi sūtījis.” (Jņ 17:3)

Ja Dievmāte ir rūgtumā iesaukusies: „Jūs esat aizmirsuši Bībeli,” tad tas ir tāpēc, ka Viņa redz savus mīļos bērnus mirstam. Tas ir Mātes kliedziens, redzot, ka postītājs tuvojas Viņas mazulim. Viņa redz, kā tas paved Viņas bērnu, kurš ir tik neaizsargāts, jo nav satvēris Dieva Vārda zobenu un nav darījis to par savu, lai sakautu sātanu.

Tajā naktī lietas, ko svētceļnieki agrāk bija uzskatījuši par dārgumiem, tika izsviestas atkritumos. Vēlāk daži no viņiem atgriezās Medžugorjē un liecināja, kādu brīvību viņiem bija sniegusi šī „atsacīšanās”. Kādreiz svārsts bija viņu elks. Pašiem nemanot, tas bija viņus

paverdzinājis. Laimīgā kārtā Dievmāte salauza viņu važas!

Citiem vārdiem, ja arī jums ir svārsts, jūs esat aicināti atbraukt uz Medžugorji un pievienot to Dievmātes kolekcijai. Viņai jau ir daudz tādu svārstu!

1993.gada 18.marta vēstījums

(Gadskārtējā parādīšanās Mirjanai...)

„Mīlie bērni! Mana vēlēšanās ir, lai jūs sniedziet man savas rokas, un es kā Māte varu vest jūs istajā ceļā, vest jūs pie Tēva. Atveriet savas sirdis un ļaujiet man ienākt! Lūdzieties, jo es esmu ar jums lūgšanās. Lūdzieties, un es varēšu jūs vadīt. Es ievēdīšu jūs mierā un laimē.”

AK! VAI ATCERIES TO NAKTI?!

Es uzdūros šim stāstam pavisam nejauši. Tas ir viens no daudzajiem atgadījumiem, kas atklāj īpašo pirmo gadu Medžugorji – sirds notikumus, par kuriem jūs neizlasīsit grāmatās, bet kas ir nogāzuši cilvēkus no kājām, uzvarējuši viņus un padarījuši par labākajiem Dievmātes lieciniekiem. Tie ir cilvēki, kas šodien gatavi darīt visu Viņas labā.

Pēc vakara Mises es nolēmu uzreiz doties mājup un tālab sāku iet automašīnu stāvvietas virzienā. Sasniegusi priesteru māju, es jau grasījos paiet garām nelielai trīs vai četru cilvēku grupīnai, kad nejauši sadzirdēju sekojošo:

„Un vai tu atceries to nakti, kad Viņa mūs noskūpstīja?”

Sākumā es atpazinu Marka, laba drauga, priedīgi skanīgo balsi, tad Dragas, Vickas māsiņas, balsi un beidzot Ivana balsi, kas atbildēja: „To nakti es nekad neaizmirsīšu...”

Mana sirds sastinga, jo visi, kas dzīvo Medžugorjē, zina, ka tad, kad mēs sakām *Viņa*, neminot vārdu, mēs runājam par Dievmāti. Tā ir vietējā tradīcija. Tātad... vai Viņa bija noskūpstījusi viņus? Draga šķita pilna entuziasma, un Marks... viņš bija kā debesīs.

Es pienācu pie viņiem.

„Piedodiet, bet es dzirdēju daļu no jūsu sarunas. Sakiet nopietni, vai Viņa tiešām noskūpstīja jūs? Jums nav jāatbild, ja nevēlaties!”

Un tā, ar Dragas palīdzību, Marks man visu izstāstīja.

„Tas notika 1984.gada 24.jūlijā. Pēc vakara Mises kopā ar aptuveni desmit citiem ciemata jauniešiem mēs uzkāpām Križevaca kalnā. Kad tiku līdz krustam, es mazliet atpaliku, lai palūgtos, bet tad pienāca Draga un aicināja mani pievie-

noties pārējiem. Vicka bija tikko visiem pateikusi, ka Vissvētā Māte parādīsies trešā *Tēvs mūsu* laikā. Mēs visi nometāmies ceļos, un, kad tikām līdz trešajam *Tēvs mūsu*, Vickas balss pazuda. Viss, ko varējām dzirdēt, bija viņas zobu klaboņa.

Es sāku stāstīt Dievmātei par visiem cilvēkiem, par kuriem es gribēju aizlūgt, kad pēkšņi Vicka piecēlās. Mēs bijām ļoti pārsteigti, jo parādīšanās joprojām turpinājās. Mēs arī piecēlāmies. Tad Vicka izstiepa labo roku, un, joprojām skatīdamās uz krustu, aplika roku ap vidukli vistuvāk stāvošajam cilvēkam. Es brīnījos par to, kas notika, un nevarēju saprast!

Kad meitene bija pastāvējusi blakus Vickai mazliet ilgāk par minūti, viņa atgriezās savā vietā. Tad Vicka satvēra nākošo cilvēku, un ar visiem pēc kārtas viņa darīja tāpat. Es biju ceturtais. Vicka stingri turēja mani. Mēs stāvējām krusta priekšā. Caur prātu slidēja dažādi jautājumi – vai man kaut kas ir jāredz? Varbūt kāda persona? Vai man kaut kas jādara? Tā kā atbildi nesaņēmu, es noskaidroju *Esi sveicināta* un tad pilnīgi padevos, domādam: „Ja man kaut kas ir jāsaņem, esmu gatavs. Ja es neko nesaņēmu, tad es arī esmu gatavs.” Tajā brīdī mani pārpildīja neizsakāma prieka un miera izjūta. Atgriežoties savā vietā ar šo mieru, man likās, ka mana sirds nav pietiekoši liela, lai to visu ietilpinātu. Sacīju sev: „Es gribu paturēt šo laimi mūžīgi...”

Pa to laiku arī pārējiem pienāca kārtā stāvēt līdzās Vickai. Kad visi bija beiguši, mēs noskaidrojām četrus *Tēvs mūsu* un *Gods lai ir* un Vicka kādu laiciņu parunājās ar Vissvēto Māti. Tad viņa skaļi noteica: „Ode”, kas nozīmē „Viņa aiziet”.

Pēc parādīšanās Vicka izstāstīja mums visu, kas notika. Katru no mums viņa bija stādījusi priekšā Dievmātei, kura ne vien svētīja katru individuāli, bet arī noskūpstīja!

Pirms nokāpšanas no kalna mēs noskaidrojām vēl trīs *Tēvs mūsu* un *Gods lai ir* par neticīgajiem un vienu par mums pašiem.

Šī prieka un miera izjūta palika ar mani vairāk nekā gadu. Bija tā, it kā manā sirdī būtu iemājojušas Debesis! Katru reizi, kad lūdzos, katru reizi, kad gāju uz baznīcu, katru reizi, kad redzēju Jēzus vai Marijas skulptūru, es izjutu šo laimi. Vakaros man dažreiz sāpēja žoklis no pārāk ilgas smaidīšanas.

Ir pagājuši gadi, un es vairs tā nejūtos. Dažreiz man ir pat grūti lūgties. Bet tad es saku pats sev, ka ikkatra *Esi sveicināta* ir kā mans skūpstis Dievmātei...”